

Arrest

nr. 341 004 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2014 werd verzoeker aangetroffen op het Belgisch grondgebied en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Verzoeker diende op 9 april 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 30 augustus 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermings-status. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 22 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest nr. 181 455 van 30 januari 2017 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. Via een op 8 maart 2022 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toe-passing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 17 maart 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 2 september 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2022 werd ingediend door :

[A.E.M.H.] (R.R. [...])

[...]

Nationaliteit: Jordanië

Ook gekend als: [H.A.E.], [...], nationaliteit: Syrië

Ook gekend als: [A.I.], [...], nationaliteit: Palestina

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf in België, met name sinds 2009 en het feit dat hij sedertdien het centrum van zijn belangen hier heeft opgebouwd. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is een voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als

buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten op 27.03.2014 en op 14.02.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene bij het indienen van zijn asielaanvraag verklaarde op 08.04.2015 België binnen gereisd te zijn. Het Jordaans paspoort, met nr.[...], dat betrokkene voorlegt bij de huidige aanvraag, werd afgeleverd te Amman, Jordanië op 22.02.2021, wat zijn aanwezigheid in Jordanië veronderstelt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets zou hebben om naar terug te keren en dus niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen en dat hij niet over het geld of de middelen zou beschikken om deze reis te maken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers minstens 24 jaar in Jordanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich niet op medische elementen als buitengewone omstandigheid maar legt wel een aantal medische stukken voor, met name: een medicatievoorschrift dd. 17.10.2021, een overzicht van aankopen bij de apotheek in 2021, een kinesitherapievoorschrift dd. 16.10.2021, bewijzen van afspraken op het Rode Kruis dd. 01.12.2015, 26.01.2016, 11.01.2016 en 23.02.2016 en een ziekenhuisfactuur 13.12.2018. Echter, uit deze stukken blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek noch blijkt uit deze stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van integratie en van duurzame lokale verankering, dat hij hier duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat hij zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om het Frans aan te leren, dat onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen, dat hij zich tot uiterste zou inzetten, dat het hem aan energie en sociaal meelevendheid niet zou ontbreken, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem wil helpen en steunen, dat hij in de mogelijkheid zou zijn om in zijn eigen onderhoud te voorzien, dat hij niet ten laste zou vallen van de Belgische Staat, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij zes getuigenverklaringen voorlegt evenals een werkbelofte, een huurovereenkomst, een aanvraag tot het bekomen van een pincode voor een bankkaart en verschillende bewijzen van betaling van een mobib abonnement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheids-beginsel en van de redelijke termijneis.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en Asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Het is voor verzoeker gewoonweg uitermate gevaarlijk om de aanvraag te doen in het de DRC.

Reizigers dienen extra voorzichtig te zijn vanwege de dreiging van terrorisme in het land. De situatie in Jordanië, vooral in de grensgebieden, kan snel veranderen door politieke spanningen en conflicten in Syrië, Irak etc.

Er zijn specifieke gebieden waar niet naartoe gereisd mag worden, zoals de gebieden rondom de grens met Syrië en oostelijk van de stad Ruwayshid, richting de grens met Irak. Deze regio's worden beschouwd als risicogebieden vanwege terrorisme en gewapende conflicten.

Bepaalde wijken en steden, zoals Zarqa, Rusayfah en de Baqa'a-wijk in Ayn Basha, zijn eveneens risicogebieden waar terrorisme en criminaliteit de overhand hebben. Reizen naar deze gebieden wordt sterk afgeraden, vooral buiten daglichturen. Al deze steden liggen om en bij op een uurtje rijden van de geboorteplaats van verzoeker (Irbid), hetgeen niet veel lijkt naar Belgische standaarden. Echter is Jordanië 3x groter dan België, hetgeen betekent dat de afstanden ook relatief gezien dienen te worden. Tevens ligt Irbid op 15 km van de grens met Syrië. Hier is een betoog uiteraard compleet overbodig, aangezien iedereen de gevaren van de grensstreken kent.

Het advies benadrukt dat terroristische groeperingen mogelijk aanvallen voorbereiden op toeristische locaties, markten, winkelcentra en andere plaatsen waar veel mensen samenkomen. Dit betekent dat reizigers in Jordanië te allen tijde waakzaam moeten blijven en zich bewust moeten zijn van hun omgeving.

Verschillende landen hebben strikte reisbeperkingen voor bepaalde gebieden in Jordanië, zoals de grensgebieden met Syrië en Irak. Deze reizen mogen alleen overdag plaatsvinden, en persoonlijke reizen naar deze gebieden zijn niet toegestaan, waaronder de VS, Canada, het Verenigd Koninkrijk. Dit heeft uiteraard zijn redenen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Jordanië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds een geruime tijd in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het langdurig verblijf van verzoeker niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van hem verwacht kan worden dat hij voor onbepaalde tijd terugkeert naar zijn land van herkomst waar hij op geen enkele manier in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Het feit dat verzoeker het centrum van belangen dat hij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in het land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de geijkte weg te doen.

De Raad van State stelde trouwens eerder dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

De bestreden beslissing bevat onvoldoende motivering en komt bijgevolg tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat de motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoeker niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een lang verblijf nu te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan haar zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tevens gaat het hier om een beslissing die blijkbaar reeds genomen is op 17 maart 2023, maar slechts ter kennis gegeven op 2 september 2024. Dit kan twee dingen betekenen: enerzijds kan het zijn dat DVZ een onredelijk lange termijn gewacht heeft tot het overgaan van kennisgeving van de beslissing. Dit kan uiteraard niet in dank worden afgenomen, aangezien dit betekent dat de verzoeker de gehele tijd in onzekerheid leefde, terwijl de beslissing al anderhalf jaar bekend was bij DVZ. Anderzijds kan dit een typfout zijn, maar in dat geval betekent dit dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht niet heeft nageleefd. Men dient een correcte beslissing ter kennis te geven, en wanneer zéér belangrijke informatie, zoals data, niet correct

worden vermeld op de beslissing, is dit zonder meer een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Al deze gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Door aan te geven dat hij van oordeel is dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing “niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn” – wat impliceert dat hij deze kent – toont verzoeker geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient allereerst te worden aangegeven dat verzoeker, met zijn theoretische uiteenzetting, niet aantoont dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, zoals voorzien in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de veiligheidssituatie in bepaalde delen van Jordanië niet heeft aangevoerd als een reden waarom hij niet bij machte zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder onzorgvuldig optrad door hieromtrent geen standpunt in te nemen. In dit verband moet er de aandacht op worden gevestigd dat het toekomt aan de vreemdeling die meent dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van voormelde wetsbepaling, bestaan om zijn argumentatie, ondersteund door bewijsstukken, aan verweerder ter kennis te brengen. Het is niet de taak van verweerder om in de plaats van de betrokken vreemdeling een verblijfsaanvraag te onderbouwen. Verzoekers bewering dat het uitermate gevaarlijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf te doen in de Democratische Republiek Congo is verder totaal irrelevant, aangezien de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij in dat land een aanvraag zou moeten doen.

Het feit dat verzoeker niet akkoord lijkt te kunnen gaan met de overweging dat een langdurig verblijf in het Rijk en een goede integratie in regel niet toelaten vast te stellen dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure – een standpunt dat verweerder heeft onderbouwd met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769) – leidt ook niet tot de conclusie dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn levensonderhoud kan voorzien, heeft verweerder uiteengezet dat dit niet bewezen is en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet zou kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen. Verweerder heeft voorts ook nog gesteld dat verzoeker een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie met het oog op het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Het is dus niet zo dat verweerder het voorgehouden gebrek aan bestaansmiddelen niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken.

Aangezien de bestreden beslissing een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag kan verzoeker niet voorhouden dat de hoorplicht, als onderdeel van de zorgvuldigheidplicht, bij het nemen van deze beslissing van toepassing was. Verzoeker had de mogelijkheid om, in het raam van zijn verblijfsaanvraag, alle inlichtingen die hij nuttig achtte mee te delen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.2. Verzoekers betoog dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verenigbaar is met het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheids-beginsel is niet dienstig. Deze kritiek is immers niet gericht tegen de bestreden beslissing en laat dus niet toe te besluiten dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast.

2.1.2.3. Inzake verzoekers grief dat verweerder onredelijk lang heeft gewacht om over te gaan tot de kennisgeving van de bestreden beslissing – deze werd immers genomen op 17 maart 2023, maar verzoeker pas ter kennis gebracht op 2 september 2024 – en hij hierdoor bijkomend anderhalf jaar in onzekerheid diende te leven moet worden geduid dat het feit dat de kennisgeving enige tijd in beslag nam niet het gevolg is van een stilzitten van verweerder. De Raad dient in dit verband op te merken dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder verschillende pogingen heeft ondernomen om de bestreden beslissing ter kennis te brengen van verzoeker, maar deze zich niet aanmeldde voor kennisname bij de bevoegde gemeentediensten. Naar aanleiding hiervan werden verschillende woonstcontroles uitgevoerd op 1 april 2023, 13 april 2023, 20 april 2023 en 10 juni 2024, waarbij verzoeker nooit kon worden aangetroffen. Hieruit hebben de bevoegde politiediensten afgeleid dat verzoeker niet meer woonachtig was op het adres dat hij opgaf als zijn verblijfplaats. Verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet inroepen om zijn standpunt te onderbouwen dat verweerder onredelijk lang over de kennisgeving van de bestreden beslissing zou hebben gedaan. Het gegeven dat de kennisgeving van de bestreden beslissing, om redenen onafhankelijk van verweerders wil, enige tijd in beslag nam laat ook niet toe te oordelen dat deze beslissing zelf niet binnen een redelijke termijn werd genomen.

Daarenboven blijkt niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat de bestreden beslissing te lang op zich liet wachten. De eventuele vernietiging van deze beslissing kan hieraan immers niets wijzigen en heeft niet tot gevolg dat zijn verblijfsaanvraag alsnog moet worden ingewilligd.

Een schending van de redelijke termijneis blijkt niet.

2.1.2.4. Verzoeker maakt met zijn beschouwingen ook niet aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Verzoeker heeft inderdaad nog contact met zijn familie in Jordanië maar dit mag absoluut geen reden zijn om hem de toegang tot het grondgebied te ontfagen. Het voortzetten van contact met zijn familie zou hem in feite niet mogen belemmeren om hier te blijven leven. Zou dit betekenen dat hij geen enkel contact meer met zijn dierbaren zou mogen hebben, enkel omdat hij in ons land wenst te verblijven? Het is vanzelfsprekend dat dit een onredelijke en onrechtvaardige voorwaarde zou zijn. Het onderhouden van familiebanden is een fundamenteel recht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, en zou niet als een belemmering voor zijn verblijf moeten worden gezien.

Het is duidelijk dat deze reden niet als voldoende of legitiem kan worden beschouwd om het verblijf te weigeren.

2.2.2. Er moet worden aangegeven dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verweerder verzoeker de toegang tot of het verblijf op het Belgische grondgebied ontzegt omdat hij contacten onderhoudt met bepaalde familieleden in zijn land van herkomst. Verweerder heeft de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen gesteund op de vaststelling dat niet blijkt dat hij deze aanvraag niet kan indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, de voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK